Влада - Радам !

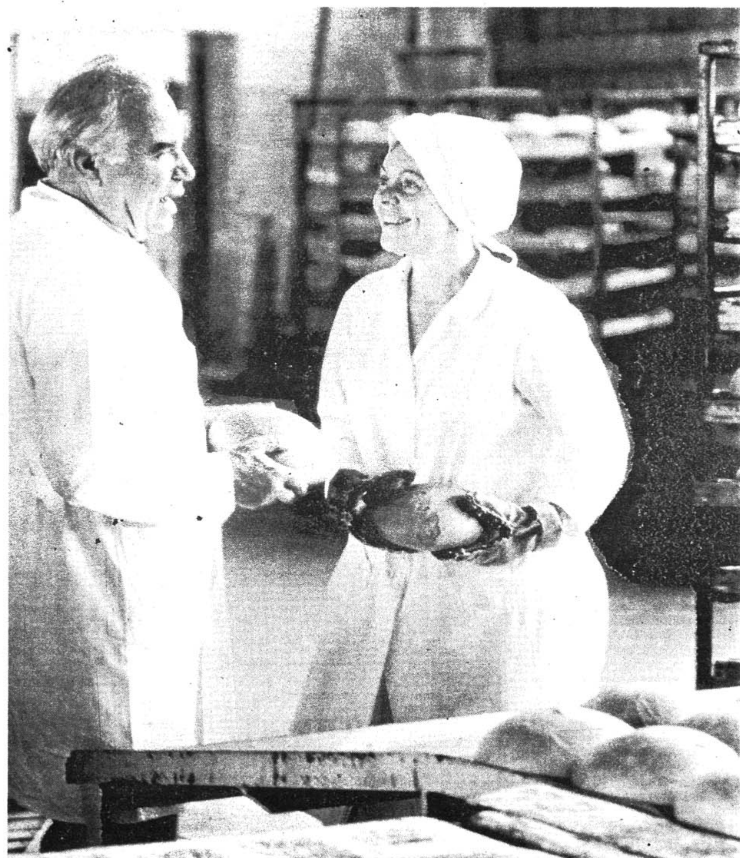
Голос України

Газета Верховної Ради України № 147 (647) ♦ Четвер, 5 серпня 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

ХЛІБ ПОДОРОЖЧАЄ - ЇСТИМЕМО ПИРОГИ?!

Київський дослідний хлібозавод випускає за добу від 80 до 100 тонн хліба. Багато це чи мало? Якщо взяти до уваги потужність підприємства — 110 тонн на добу, то, звичайно ж, недостатньо. Причина? Не вистачає робочих рук. Люди звільняються через низьку зарплату — за перше півріччя вона становила в середньому близько 27 тисяч карбованців. Реальна ціна одного буханця — 600 карбованців. Але завод не має можливості встановити її, бо ціни на хлібопродукти контролює держава. І все ж хліб «іде». Печі не гаснуть цілодобово.

На знімках: головний інженер Овсій Хімчук і робітниця Наталя Крамарчук.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Ціна, якої ми не знаємо

Чи піднімуться ціни на хлібопродукти? Напевне, що так. Адже в економіці, як і в природі, все взаємопов'язане. «Підскочили» ціни на пальне, електроенергію, запчастини, подорожчало і саме зерно. Отож...

Головне — скільки? На засіданні Кабінету міністрів 28 липня називалися різні цифри — від 900 до 1200 карбованців за одну хлібину. Щоправда, дехто з виступаючих був категорично проти підвищення цін на хліб, адже така акція боляче вдарить насамперед по пенсіонерах, студентах, службовцях, викличе невдоволення в усього народу. Але що робити, коли магазинна ціна не відповідає витратам? Знову дотації: з державної казни? А казна ця... Краще й не говорити!

Польовий стан

Крим: жнива завершені!

Продаж хліба державі триває, попереду — збирання кукурудзи на зерно і рису.

Складно проходило в Криму збирання зернових. Було обмаль пального, через брак запасних частин виходили з ладу комбайни, трактори, автомобілі. Але попри всі негаразди, як вважає головний спеціаліст Кримського агропромислового комітету Володимир Кудінов, втрати врожаю зведені до мінімуму. З кожного із 490 тисяч гектарів намолочено по 28,6 центнера. Весь обмолот на сьогодні становить 1 мільйон 400 тисяч тонн.

Трохи гірші справи з продажем зерна державі. Керівники господарств вичікують, коли будуть підвищені закупівельні ціни. Головний бухгалтер Кримського республіканського управління хлібопродуктів Антоніна Старостіна назвала такі цифри: в засіки держави засипано 342 тисячі тонн зерна при плані 680 тисяч тонн, у тому числі сильної пшениці — 1.940 тонн і цінної — 175 тисяч тонн.

Продиктовано в номер

На порозі — грошова реформа

Такий висновок зробили зарубіжні засоби масової інформації, зокрема Франс-прес, після того, як у пресу просочилася інформація про те, що українським урядом підготовлено законопроекти про обов'язковий продаж державі підприємствами-експортерами усієї вирученої валюти та про запровадження фіксованого курсу карбованця до твердих валют на основі торговельного балансу. Такі кроки передували грошовим реформам у Польщі, колишній Чехословаччині, Франції, ряді інших держав Європи.

Домисли Пудовкіна, або сон рябої кобили

Здивування й обурення багатьох севастопольців викликала прес-конференція народного депутата Російської Федерації Євгена Пудовкіна, проведена після його поїздки на головну базу ЧФ. І це закономірно. Як показало проведене відділом громадських стосунків міської держадміністрації опитування, твердження Пудовкіна про те, що 99 відсотків севастопольців підтримали Верховну Раду РФ виглядає, м'яко кажучи, непереконливо.

Нічого, крім усмішки, не викликають його слова про те, що Служба безпеки в місті третирує російських громадян. Хто б не приїхав зараз до Севастополя, усі відзначають, що севастопольці так само привітні й гостинні, що місто живе спокійним і розміреним життям. Очевидно, це й не влаштовує російського парламентарія.

Висловлено співчуття

31 липня цього року на 63-му році пішов з життя Король бельгійців Бодуен І. 4 серпня свої співчуття бельгійському народу та уряду Королівства висловили Прем"єр-міністр України Л.Кучма, перший заступник Голови Верховної Ради України В.Дурдинець, міністр закордонних справ нашої держави А.Зленко. Вони відвідали посольство Королівства Бельгія в Україні й розписалися у книзі співчуття.

Генерал погрожує

Протест Росії заявив учора польський уряд. Причиною цього стало рішення командувача оперативною групою російських військ у Польщі генерала Ковальова тимчасово зупинити виведення з цієї країни останнього крупного російського з'єднання - бригади зв'язку.

Російський генерал мотивував свій крок тим, що польські власті не бажають погодитися на відкриття у Варшаві місії російських збройних сил, яка забезпечувала б виведення з Німеччини військ РФ через польську територію. На думку російських військовиків, відмова Польщі може зірвати графік виведення військових частин Росії з ФРН. «Те, що бригада залишається поки що на польській землі, слід розглядати як попередження», — заявив генерал Ковальов.

3 чоловіки загинули, 14 — поранені

серед стрільців УНСО, які беруть участь в грузино- абхазькому конфлікті на боці Грузії. Про це повідомив нашому кореспондентові командир київської крайової команди УНСО Сергій Гринчук. «Загиблі поки що поховані в Грузії», — сказав він, спростовуючи чутки про те, що нібито 3 серпня 4 труни з загиблими прибули в київський аеропорт «Бориспіль». «Таких вантажів не було, і вони не могли бути непоміченні митницею будь-де на всьому митному кордоні України», — так прокоментував згадані чутки керівник бориспільської митниці Олексій Коваль. Помічник голови СБУ Василь Сітар теж назвав чутки «булькою».

ПОСТАНОВА ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ТА ПРЕЗИДІЇ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про відзначення Дня незалежності України

Президія Верховної Ради України та Президія Кабінету міністрів України **постановляють:**

1. Рекомендувати місцевим Радам народних депутатів та місцевим державним адміністраціям провести на відзначення Дня незалежності України урочисті збори за участю представників трудових колективів, громадських організацій, партій і рухів, Збройних Сил, Прикордонних військ, Національної гвардії.

Підготовку до відзначення Дня незалежності України використати для активізації процесу розбудови незалежної держави, виведення економіки України із кризового стану та її стабілізації, посилення соціального захисту населення, консолідації суспільства, збереження громадянського миру і злагоди в країні.

2. Рекомендувати засобам масової інформації широко висвітлювати значення цієї події в житті українського народу та її святкування.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ

Прем'єр-міністр України Л. КУЧМА

м. Київ
4 серпня 1993 року.

ДО КИЄВА З РОБОЧИМ ВІЗИТОМ ПРИБУВ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР ЛИТВИ

Учора до столиці України з робочим візитом прибув Прем'єр-міністр Литовської Республіки Адольфас Шлежявічус. У Бориспільському аеропорту високого гостя зустрічали Прем'єр-міністр України Леонід Кучма, інші офіційні особи.

— Основна мета приїзду, — сказав Адольфас Шлежявічус,— підписання договору про вільну торгівлю.

— Закріпити те, чого ми досягли у Вільнюсі,— так визначив мету цієї зустрічі Леонід Кучма.

У програмі візиту — розмова з Прем'єр-міністром України Леонідом Кучмою. Будуть проведені переговори між урядовими делегаціями двох країн. Передбачається підписання підсумкових документів. Литовська делегація відвідає авіаційне об'єднання імені Антонова.

Адольфас Шлежявічус і Леонід Кучма проведуть прес-конференцію.

Кор. Укрінформ.

Польовий стан

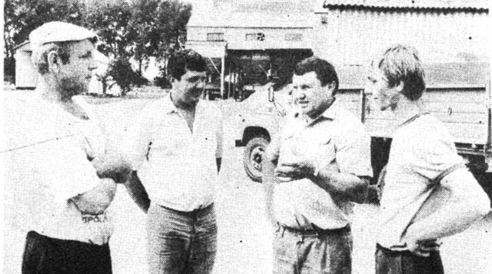
ПЕРШІ «ЛАСТІВКИ»

Дощі останнього тижня дещо загальмували жнива на Донеччині. Нині зернові, зібрано на 460 тисячах гектарів, тобто на 85 відсотках усієї засіяної площі, обмолочено понад 60 відсотків. Близькі до завершення збирання хліба трудівники Новоазовського, Першотравневого, Володарського районів. Середня врожайність по області — понад 32 центнери.

Участь Рад у жнивній кампанії в більшості районів обмежується оживленням змагання типу так званого соціалістичного. Щоправда, комбайнерів цікавлять не вимпели, а грошові премії, оплата натурою. А там, де Ради працюють у тісній взаємодії з держадміністрацією, вони спроможні подавати істотну допомогу хліборобам у забезпеченні їх пальним, у транспортуванні врожаю, налагодженні харчування на польових станах. Це, зокрема, характерно для Мар'їнського, Волноваського, Старобешівського районів.

За сприятливої погоди через тиждень-два жнива на Донеччині мають завершитися. Тоді на порядок денний гостро постане здавання хлібного врожаю державі, адже колгоспи і радгоспи не поспішають із виконанням держзамовлення. Але й тут є свої перші «ластівки». На 100 тонн понад держзамовлення відвіз зерна на елеватор радгосп «Маріупольський», який, до речі, кілька днів тому перший в області завершив жнива. А план здавання зерна державі перші (ще два тижні тому) виконали хлібороби колгоспу «Росія» Новоазовського району — на місцевий елеватор вони доставили понад 3700 тонн цінного зерна.

Юрій ДОЦЕНКО.
Донецька область.

Ще кілька днів, і в колективному підприємстві імені Воровського Полтавського району справлять обжинки. Будуть вони радісні, усміхнені. Пшениця, якою засіяли 660 гектарів, вродила по 44,5 центнера на круг, горох зібрано, держзамовлення виконано, вже зорано на зяб 78 відсотків посівних площ з одночасним внесенням органіки... Тобто є за що порадіти, є чим похвалитися.

На знімку: голова господарства, народний депутат України Василь Степенко з членами бригади з відправлення хліба державі Василем Балясним, Миколою Паліївцем та Миколою Нестеренком.

Фото Павла ЗДОРОВИЛА.

Полтавська область.

ХІБА ВЛЕЖИШ НА ПЕЧІ

Добрий урожай ранніх зернових видався цього літа на полях колгоспу «Кіровоградський» Кіровоградського району. Майже по 45 центнерів з гектара збирають пшениці, понад 30 — ячменю. Аж захвилювався голова правління Іван Назаров: як же таку масу збіжжя (на тік щодня надходить до 3000 центнерів зерна) переробити? Бо ж відомо: не той урожай, що в полі, а той, що в коморі. А робочих рук не вистачає.

Голова Обознівської сільської Ради Борис Печеранський разом з депутатами обійшли село, поговорили з пенсіонерами, і ті охоче згодилися допомогти, щоб довести хліб «до кондиції». Тепер І. Назаров задоволений: «У нас на току ідеальний порядок». Завтоком, колишній головний агроном, а нині пенсіонер Сидір Дудка налагодив роботу в дві зміни. 15—16 ветеранів обслуговують зерноочисні машини, транспортери і навантажувачі, буртують зерно і відправляють на елеватор. Завдяки їхнім зусиллям хліб безперебійно надходить у державні засіки. З обумовлених договором 2800 тонн уже продано 1234.

Микола ВОЛОК.
Кіровоградська область.

У приймальні Верховної Ради

У КОЖНОМУ ЛИСТІ — НАДІЯ

Коли людина опинилася в біді, коли вже немає звідки чекати допомоги, вона або сама їде до Києва «шукати правди», або пише листа до Верховної Ради. Надіється, що там її вислухають, допоможуть, зарадять горю.

Щодня на адресу Верховної Ради надходить 200—300 листів. Торік, приміром, їх одержано близько 300 тисяч. Жоден з листів не залишився поза увагою, бо працюють з ними добрі і чуйні люди. Очолює цей нелегкий відділ — приймальню громадян Верховної Ради України — Леся Гусєва. За професією — юрист.

— Різні листи надходять до нас,— розповідає Леся Михайлівна.— Це пропозиції як до найвищого державного законодавчого органу з того чи того питання, особисті листи-скарги на місцевих керівників, листи-роздуми, аналітичні матеріали... В основному зміст їх залежить від того, які питання обговорюють на сесії. Ми листи аналізуємо, групуємо, передаємо відповідним комісіям. Треба сказати, що до таких листів у комісіях ставляться з повагою, до них прислуховуються. Саме за пропозиціями громадян було внесено зміни і доповнення до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які потерпіли внаслідок Чорнобильської катастрофи». Були враховані побажання та пропозиції й під час обговорення і прийняття інших законів України.

Є чимало листів особистого плану. Здебільше, їх пишуть люди, що потрапили у безвихідь, невлаштовані, знедолені, котрі, як мовиться, пройшли вже всі інстанції, і залишилася остання надія — на Верховну Раду. До таких листів намагаємося бути особливо уважними. Надсилаємо їх на місця, ставимо на контроль і перевіряємо виконання.

Спілкуючись з людьми, читаючи їхні листи, бачимо, яке нікчемне у нас правове виховання. Люди не знають елементарного: куди треба звертатися з тим або тим питанням. Скажімо, чи може Верховна Рада поділити межу між сусідами? Зрозуміло, що це стосується до компетенції місцевих Рад. А за нинішніх часів, коли над усіма панує якась непевність, невлаштованість таких скарг побільшало. Позначається і черстве, бездушне ставлення місцевого керівництва. Немає в них до людей поваги і доброзичливості. Тому з останньою надією на Київ, на Верховну Раду вони і їдуть до нас, пишуть листи. Хоча не завжди є в цьому потреба. Бо, підкреслюю, є багато питань, котрі спокійно можна і потрібно розв'язувати на місцях.

Одне слово, листи громадян до Верховної Ради чітко висвітлюють всі біди молодої держави. Є в них і щире бажання допомогти Україні у розв'язанні тієї чи тієї проблеми. Бо від загальної ситуації в Україні залежить доля кожної людини.

Записала Марія ДАВИДЕНКО.

ДЛЯ РОЗВИТКУ СЕВАСТОПОЛЯ

На виконання розпорядження Президента України, з метою припинення кризових явищ в економіці і поліпшення соціальних умов громадян Севастополя Кабінет Міністрів України прийняв постанову про додаткові заходи щодо соціально-економічного розвитку міста.

Відповідно до цього рішення, Міністерство фінансів скоригує обсяг витрат бюджету і коштів на фінансування програми стабілізації економіки Севастополя з урахуванням зміни цін і необхідності забезпечення фінансовими ресурсами першочергових потреб міста. В загальній сумі ці витрати становитимуть 190 мільярдів карбованців. Зокрема на виконання програми стабілізації економіки міста буде виділено 70 мільярдів карбованців, а на бюджетний кредит для надання кредитів населенню на будівництво житлових будинків житлово-будівельними кооперативами — 10 мільярдів карбованців.

Національному банку України рекомендовано разом з комерційними банками виділити Севастополю ресурси у розмірі 100 мільярдів карбованців для надання кредиту для заготівлі сільськогосподарської продукції, придбання паливно-мастильних матеріалів і газу, закупівлі товарів сезонного накопичення, дитячого асортименту і продовольчих товарів для забезпечення дитячих оздоровчих та лікувальних закладів.

У Севастополі буде відкрито регіональне відділення Національного банку України. Це забезпечить оперативний вплив на організацію емісійно-касової роботи та розрахунків, взаємодію з комерційними банками.

Для більш раціонального використання земель і вирішення соціально-економічних проблем міста Севастопольській міській держадміністрації разом з міською Радою, Міністерством оборони та командуванням Чорноморського флоту до 1 листопада 1993 г. розробити на основі інвентаризації і подати Кабінетові Міністрів пропозиції про подальше використання земель, зайнятих організаціями і установами Міністерства оборони та Чорноморського флоту.

Мінмашпром разом з Міністерством оборони та Севастопольською міською держадміністрацією забезпечать реальні заходи щодо стабілізації роботи підприємств оборонного комплексу, розтанованих у Севастополі.

У III кварталі буде налагоджено постачання місту продовольства, недопоставленого у першому півріччі 1993 року і виконано план поставок, передбачених відповідною постановою Кабінету Міністрів України.

Контроль за виконанням постанови покладено на Міністерство економіки.

Прес-служба Кабінету Міністрів України.

ЗА СТОЛОМ — ПРО НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Як відомо, перший етап «круглого столу» політпартій і громадських організацій України вирішив продовжити роботу сьогодні знову ж таки орієнтовно в Будинку літератора. Керівник секретаріату УРП Т. Просяник повідомила, що цього разу з ініціативи її партії тема «круглого столу» зміниться і буде присвячена виробленню заходів зі святкування другої роковини проголошення незалежності нашої держави. За словами Т. Просяник, перший етап «круглого столу» завершився підписанням представниками 27-и політпартій і громадських організацій меморандуму, котрий засудив проект Договору про економічний союз країн СНД. В документі говориться, що підписання Договору керівництвом нашої держави було б згубним для її реальної незалежності. Серед тих, хто поставив підписи,— УРП, ДемПУ, ОУН, І. Заєць (за Народну раду) тощо.

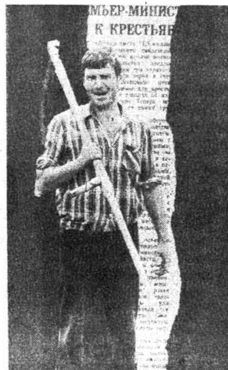
У той же час зі слів керівника інформвідділу Руху Д. Понамарчука стало відомо, що Рух меморандум не підписав, «бо в документі багато юридичних неточностей і суперечностей». Але Рух, за його словами, Договір про економічний союз не схвалює. Лідер Української партії справедливості М. Гречка заявив, що його партія ідею «круглого столу» підтримує, але «круглий стіл» — не мітинг і такі серйозні справи мітингово не вирішуються». На думку М. Гречки, така акція повинна дати можливість обговорити й прийняти документ, який реально і конкретно впливав би на владу.

На злобу дня

"У НАС ФЕРМЕРСТВО НЕ ВИЖИВЕ!"

Така позиція не лише голови Рожнівської сільської Ради, а й багатьох представників влади на місцях

Ви ніколи і нічого не чули про Івана Россоху? Хто такий? О, п'ять-шість років тому його ім'я було відоме багатьом! І не лише в Україні. Про нього писали, говорили з високих трибун відомі публіцисти Юрій Черниченко, Анатолій Стреляний, а кінематографісти зняли документальний фільм. За що така шана?

Іван Россоха — житель села Канави Кобеляцького (донедавна Новосанжарського) району на Полтавщині. Не буду оповідати про його складну долю, бо для цього не вистачить і кілька номерів газети. Почну з того, що він — один з перших, хто в тодішньому Союзі впроваджував сімейний підряд. Разом із сином Василем узяв у колгоспі «Зоря комунізму» на відгодівлю 180 бичків. Хоча назва господарства і «сяяла», та худоба дихала на ладан, тож і домовився Іван з головою колгоспу, що коли якийсь бичок відкине копита, він за нього не відповідатиме.

Минув деякий час, і правління колгоспу залихоманило. Як це так? У господарстві добовий приріст худоби — 280 грамів, а в Россохи — 1500! Обманює, приписує... І давай Івана ревізіями «колупати». З'ясувалося, що все гаразд, не обманює, але дехто з управлінців, особливо в бухгалтерії, затамував на нього добрячу злість.

Вижили, виросли, набрали ваги всі 180 бичків. Колгосп одержав 60 тисяч карбованців чистого прибутку (для 1987 року це кругленька сума). А що ж Іван із сином? Їм на двох нарахували... 18 тисяч. А на руки видали лише 16, так толком і не пояснивши, чому. Вираховували за кожну дрібницю, навіть за те, чого взагалі не було.

Коли Іван прийшов одержати зароблені тяжкою працею гроші, бухгалтер колгоспу (до речі, сусідка) Галина Котенко не могла стриматися: видати Россосі таку велику суму? І пішло-поїхало. Обізвала чоловіка чокнутим, психом, хапугою, а на завершення жбурнула в нього рахівницю.

Відгодувати бичків наступного року син відмовився. «Піду краще в колгосп,— сказав Василь батькові.— Там відробив своє і — додому. А тут — з ранку до вечора. І майже все вручну. Вила, відра...». Іван Прокопович хоча і взявся вирощувати 95 бичків, та вже не помічалося колишнього ентузіазму, рвіння до роботи. Охолов, зневірився. Навіть матері наказав не пускати і на поріг будь-яке начальство...

«Коли це було! — скаже дехто.— Нині ситуація зовсім інша. Скільки законів прийнято! Спробуй-но кинути рахівницю!».

Справді, закони є, але часто-густо вони залишаються звичайнісінькими папірцями, на які місцевим керівникам, пробачте, просто начхати. У себе в районі або селі вони самі — закон: як скажуть, так і буде. А кому тепер поскаржишся на якогось керівника-дурисвіта? Президентові? Голові Верховної Ради? Главі уряду? Київ далеко, та й не буде Леонід Кравчук чи Леонід Кучма особисто розбиратися з кожною справою — не ті в них завдання і масштаби. От і виходить, що, наприклад, голова колгоспу в своєму господарстві — і Президент, і Голова Верховної Ради, і Прем'єр-міністр. Тут останнє слово за ним, а не за законом.

— Мені 45 років,— розповів мені житель Крижополя Вінницької області Григорій Махиборода.— І всі вони пов'язані із селом. В одинадцять років уже пас колгоспну худобу і, як це не смішно, навіть ночами, щоб надої були вагоміші. Потім працював причіплювачем, механізатором, механіком. Закінчив вуз, але роботу за фахом так і не зміг одержати. Звернувся, було, до голови районного агропромислового об'єднання, щоб допоміг працевлаштуватися, але у відповідь почув: «У мене дванадцять секретарів парторганізацій нині без роботи залишилися, а тут ще й ти!».

Вирішив стати фермером і один з перших подав заяву до сільської Ради, згодом — до райвиконкому, але скрізь чув одне і те ж: «Земель запасу немає!». А голова Крижопільської райради, колишній секретар райкому КПУ М. Подолян так і заявив: «Зважаючи на нестабільність часу, раджу осідати там, де вас ніч застигла. Інакше можете і на помийній ямі опинитися». Правду сказав. Нині я — безробітний. А в мене ж — сім'я...

Не було б так гірко, якби доля Григорія Махибороди висвітилася б на загальному тлі якимось непорозумінням, винятком. Подібних до нього — сотні. «Місцеві Ради ігнорують закони України,— написали до редакції члени Покровської районної асоціації фермерів Дніпропетровської області.— Вони цілеспрямовано, щоб не дати життя фермерству, зволікають із розглядом заяв про наділення землі, приймають протизаконні рішення про передачу земель держзапасу у володіння колгоспів. Проводиться організована кампанія проти фермерів з боку представника Президента в районі, голів сільських Рад і керівників колгоспів. Фермерам грубо нав'язують непомірні держзамовлення, які неможливо виконати». Подібного змісту листи надійшли від асоціації фермерів Херсонської області, фермерів села Сонцеве Старобешівського району Донецької області, від сотень людей, які хотіли б створити власні господарства.

Ось як лякав трудівників колгоспу «Дружба» Первомайського району Харківської області головний економіст райсільгоспуправління А. Горбунов. У Львівській області, розповідав він, землю роздали селянам і всі там стали фермерами. Підсумок жахливий: колгоспні споруди розвалені, трактори і комбайни розукомплектовані, фермерські наділи заросли бур'янами, а «демократи», щоб викрутитися із скрутного становища, почали продавати землю, бо їм уже більше нічого продавати і приватизовувати. Отже, «такий перехід до капіталістичного землеробства» призведе до одного — до голоду! «Так,— підтримав його голова колгоспу М. Оксененко,— ми впевнені, що не фермер нагодує країну». Працівник районної газети «Знамя труда», депутат райради В. Танчук з великим захопленням виклав ці думки в статті «Ми підняли своє господарство колективною працею». Ось тепер і уявіть, як після такого «промивання мізків» люди поставляться до односельця, котрий захоче бути фермером.

Але всі ці факти — ще квіточки. А ось вам і ягідка. Як сказала мені голова Рожнівської сільської Ради Броварського району на Київщині Людмила Ячник, на одній з районних сесій народні депутати вирішили звернутися до Верховної Ради України з клопотанням, щоб Броварський район оголосити, так би мовити, безфермерською зоною. Тобто жодного фермера в районі! А хто вже ним став, ліквідувати його як ворожий нашому суспільству клас.

Ну, як? Ви, шановні читачі, про таке десь чули? Люди, котрі за своїми обов'язками повинні втілювати в життя закони держави, хочуть витурити їх геть за межі підвладної їм території! Отже, Закон України «Про селянське (фермерське) господарство» нехай буде чинним в Обухівському, Васильківському, Ставищенському та інших районах області, лише не в Броварському. Аж не віриться, що народні обранці могли дійти до такого безглуздя.

В Рожни мене привела скарга Владислава Слюзалека — керівника фермерського господарства, яке так і називається: «Слюзалек». Він має 11,4 гектара землі, з яких 5 гектарів — сінокісні. Плани у Владислава справді грандіозні. Наприклад, спорудити велику птахоферму, де вирощував би гусей і качок. М'ясо — на продаж, із пуху шив би теплі куртки. Все спорудив би власноруч, адже до цього монтував кормоцехи, потокові лінії на комбікормових заводах, льоносушарки, різні агрегати. Одна біда — землі малувато, не розвернешся. Просить розширити наділ до 50 гектарів — у сільській Раді відмовляють.

— Сказали, що в мене немає техніки, аби обробити таку площу,— розповів Владислав.— Я заліз у борги, але все необхідне придбав: і комбайна, і трактора, і автомашини, і ґрунтообробний ремант... Самі бачите: не подвір'я, а машинно-тракторний парк. Та все одно землі не «нарізають».

Чому? Смішно і сумно було слухати голову сільської Ради, яка називала причини. Мовляв, Слюзалек живе у Києві, а не в селі. (Замовчала, що в Рожнах мешкають його батьки і рідна сестра). Він сам не зможе працювати на всій тій техніці, що має, а отже, експлуатуватиме інших. (На комбайн і трактор ще ніхто одночасно не сідав. Кожній машині — свій строк. По-друге, у Владислава Григоровича два сини, які вміють водити техніку). Людмила Михайлівна договорилася навіть до того, що і сама сільрада хоче стати фермером, що в працівників сільської Ради підростають діти, які, можливо, теж захочуть вести своє господарство!

— Тобто, не дасте — і край? — запитав я.

— Не дамо — і край! — твердо мовила Людмила Михайлівна.— У нас фермерство не виживе!

На території Рожнівської сільської Ради споруджено 3,5 тисячі дачних будиночків. Отже, землі для дачників вистачає. Для тих же, хто хоче на ній не відпочивати, а працювати до сьомого поту, годуючи не лише себе, а й сотні інших, її немає. Логіка, справді, залізна.

«Хто не схоче давати землю фермеру, той не може залишатися керівником»,— сказав Голова Верховної Ради України Іван Плющ, коли приймали Закон «Про селянське (фермерське) господарство». З того дня минуло немало часу, але я ще жодного разу не чув, щоб якогось керівника саме через цю обставину покарали або зняли з посади. А шкода. Для багатьох це був би непоганий урок.

«Фермери країну не нагодують!» «Майбутнє — за колгоспами!» Ці категоричні висловлювання можна почути на різних рівнях влади. І стає сумно. Невже люди, які обіймають керівні посади, і досі не знають, що в Америці, Голландії, Англії чи в інших високорозвинених країнах світу ніколи не було колгоспів і радгоспів, а живуть там так, що нам і не снилося?! І чи не набридло десятиліттями твердити про тимчасові труднощі й світле майбутнє? Колгоспи існують понад 60 років, ніколи не виробляючи вдосталь продовольства, а ми все повторюємо, що їхній зоряний час ще попереду. Але хто скаже, коли ж він усе-таки настане?

Я теж не буду стверджувати, що фермери завтра ж нагодують державу. Не ті в них нині умови, аби широко і продуктивно розгорнути свою діяльність. І головна причина навіть не в технічній чи фінансовій скруті, а в затятому опорі місцевого керівництва, яке боїться появи справжнього фермера. Адже він може наочно довести, хто є хто: хто господар, а хто лише базіка в кріслі. Якщо хтось скаже, що це не так, то поясніть, чому чиниться такий опір фермерству? Якби було байдуже, чи є поруч фермер чи немає, якби було спокійно, що він не рівня колгоспові і не зразок для господарювання, то ніхто не ставав би горою проти. А так...

«Зрозуміло, що нині відпало питання, бути колгоспам чи фермерам,— сказав на одній із прес-конференцій Прем'єр-міністр України Леонід Кучма.— Повинні існувати різні форми власності».

Як бачимо, і Голова Верховної Ради, і Прем'єр-міністр за те, щоб фермерство в Україні розвивалося. Тільки ні їхні слова, ні закони держави ніяк не можуть достукатися до кожної низової ланки влади. Тож не пора застосовувати статтю 33 Закону України «Про селянське (фермерське) господарство», яка гласить: «За порушення цього Закону щодо створення селянського (фермерського) господарства та його функціонування посадові особи та громадяни притягаються до цивільної адміністративної або кримінальної відповідальності згідно з законодавством України»? Якщо цього не робити, тоді навіщо і для кого творяться закони в нашій державі?

Олександр ВИНОКУРОВ,
оглядач з аграрних питань «Голосу України».

Продиктовано в номер

Журналісти об'єднуються

У Донецьку пройшли установчі збори Асоціації журналістів Донеччини. Нова, творча організація ставить за мету розбудову україномовних засобів масової інформації, формування громадської думки з позицій національного відродження, побудови сильної української держави. Асоціація прийняла заяву стосовно рішення Донецької облради щодо призначення дорадчого опитування про статус російської мови на Донеччині, у якому журналісти вбачають порушення Закону про мови, відродження великодержавного російського шовінізму і закликають до бойкотування місцевого антидержавного референдуму з питань двомовності. Одним із почнавань нової Асоціації є також рішення про створення Фонду підтримки української преси Донеччини.

300 моряків відмовляються повертатися з Єгипту

150 тисяч американських доларів - такі економічні збитки від бунту 300 моряків рибопромислової плавбази «Радянська Україна», які 18 липня самовільно зійшли на берег у Єгипетському порту Александрія і зажадали від керівництва одеського орендного підприємства «Антарктика» негайної виплати зарплати в іноземній валюті за здійснений рейс. Однак, за словами генерального директора «Антарктики» Ігоря Баранова, виплачені екіпажу 150 тисяч доларів - 70 відсотків зарплати - це все, що є на валютному рахунку підприємства. Ніхто в Одесі не покладає надій і на урядову підтримку, про необхідність якої телеграфував 2 серпня до Києва Тимчасовий повірений у справах України в Єгипті Віктор Нагайчук. На думку Ігоря Баранова, є два виходи з ситуації: або негайно знайти 150 тисяч доларів для виплати екіпажу і ще стільки ж на оплату стоянки плавбази, або ж єгипетський уряд вдасться до дипломатичного демаршу з приводу інциденту в порту.

Застрайкували іллічівські докери

В Іллічівському морському порту 2 серпня розпочався страйк докерів — членів незалежної профспілки. Паралізовано роботу на багатьох ділянках портового виробництва, не обробляється ряд суден, чимало залізничних вагонів, автотранспорт.

Учасники страйку вимагають відміни обмежень фонду заробітної плати та встановлення її мінімального рівня у розмірі 90 тисяч карбованців на місяць з подальшою індексацією, неухильного виконання умов колективного договору, створення трудового арбітражу, усунення з посади начальника порту Михайла Кузьменка. Член страйкому, лідер незалежної профспілки А.Барановський заявив, що страйк триватиме до повного задоволення перелічених вимог.

Традиційний вандалізм

У Дніпропетровську невідомі зловмисники на гранітній стелі із скульптурним зображенням В.І. Леніна пофарбували обличчя вождя світового пролетаріату у червоний колір. На відміну від більшості партій, які на це не зреагували, партії комуністичної та соціалістичної орієнтації, згуртовані в об'єднання «Трудова Дніпропетровщина», оприлюднили протест.

САМА СОБІ ЗАРАДИТЬ

У Києві відкрито бюро кредитного закладу реконструкції і відбудови. Це спеціальний державний банк, заснований 1948 року, який відповідав за розподіл коштів, що за планом Маршалла призначалися для піднесення економіки Західної Німеччини. Нині він сприяє її розвитку і підтримує її.

Кореспондент «Голосу України» попросив керівника бюро у Києві пана Клауса БРЮММЕРА детальніше розповісти про діяльність цього закладу і в Німеччині, і в Україні.

— Пане Брюммер, які основні види діяльності вашого банку?

— Ми працюємо за трьома головними напрямками. Це — підтримка малих і середніх підприємств, яким надаємо вигідні кредити, а також фінансуємо різноманітні економічні проекти, спрямовані на захист навколишнього середовища.

По-друге, надаємо фінансову підтримку експорту, в тому числі і в Україну. Тут працюємо на засадах конкуренції як комерційний банк, разом з німецькою економікою підтримуємо країни, які розвиваються. Щороку з цією метою державний бюджет Німеччини виділяє 2-3 мільярди марок.

І третя сфера діяльності — фінансова підтримка країн Східної і Центральної Європи. За завданням німецького уряду я нині і в Києві.

— Яка мета вашого перебування?

— Головним чином наше бюро координуватиме німецьку економічну допомогу Україні. Раніше кожне міністерство одержувало її окремо і простежити за застосуванням її було майже неможливо.

Нині ж цей процес будуватиметься так: ми одержуємо заявки від української сторони, розглядаємо їх, чи відповідають вони потребам, потім передаємо за адресами і здійснюємо нагляд за реалізацією проектів.

— Які це будуть проекти?

— Вони вже є — більші, менші. Їх 80 і частина з них реалізовується, на що німецький уряд уже з бюджету 1992-1993 років виділив 23 мільйони марок. Скажімо, ми фінансуємо консультування нашими спеціалістами комісії з економічних реформ Верховної Ради України, оплачуємо переклади німецьких економічних законів на українську мову, додаємо сюди необхідні коментарі.

А на створення реабілітаційних центрів для військовослужбовців, які виведені з Німеччини, виділено ще 22 мільйони марок. До речі, у Києві для цих військових споруджується 1600 квартир. Це будівництво також фінансується урядом через наш банк.

Контакти

— Скажіть, будь-ласка, а навіщо це Німеччині?

— Бачите, якщо захворює один сусід, то є небезпека, що вірус перекинеться і на інших. Ми маємо такі ж проблеми зі Східною Німеччиною, тому почуваємо моральну відповідальність за тих, кому гірше живеться.

Але це не означає, що Україна повинна розраховувати лише на нашу чи чиюсь іншу допомогу. Кожна країна повинна сама собі допомогти, повинна самостійно вирішувати свої проблеми. Німеччина теж колись виходила з кризи з невеликою допомогою Америки. Щоб гідно оцінити досягнуте, слід самому його створити. Тільки так можна відчути смак перемоги.

Інтерв'ю взяла
Валентина ПОЛІЩУК.

Театр

П'ять пудів кохання

Новою прем'єрою — спектаклем «...Пять пудов любви» за п'єсою А.Чехова «Чайка» — завершив свій 67 - й сезон театр російської драми імені Лесі Українки.

Ця постановка стала моментом, який відобразив реалії сьогоднішнього життя та вніс корективи у подальшу творчу програму театру. Режисера спектаклю, якого немає потреби представляти, бо його ім'я вже відоме, Едуарда Митницького призначено художнім керівником театру імені Лесі Українки. У даному разі це призначення можна розглядати як наслідок природного перебігу подій. Оскільки театр набув свого (за всіма параметрами) режисера, а режисер повернувся туди, де починався його творчий зліт.

Вже в новому статусі театр імені Лесі Українки провів гастролі у Черкасах. 15 днів — 6 спектаклів — і грандіозний успіх. Давно, стверджують старожили, так не вирувало місто. І для черкащан, і для артистів літо 93-го було зігріте воістину театральним святом.

Після літніх канікул 1 жовтня театр відкриє 68 - й сезон, у якому на нас чекають нові зустрічі.

Ірина КОЛЕСНИКОВА.

На фото: *Поліна Андріївна - Л. Кадочникова та Дорн - В.Сивач.*

Фото Ірини ОСТАПЧИК.

Прецедент

На вступних іспитах — громадські контролери

За ініціативою Коломийської міської Ради народних депутатів у трьох навчальних закладах міста — медичному, педагогічному училищах, механо- технологічному коледжі — під час вступних іспитів поряд з екзаменаторами сидять представники громадськості, переважно кращі вчителі загальноосвітніх шкіл.

Списки цих осіб тримаються в глибокій таємниці. Перед початком екзаменів громадським контролерам повідомляють, в який навчальний заклад вони направляються з інспекційною метою.

Крім того, на іспитах здійснюється обов'язковий магнітофонний запис абітурієнтських відповідей. Якщо хтось із батьків опротестовує оцінку дитини, то йому в присутності членів екзаменаційної комісії прокручують плівку.

Ці заходи, як зазначив голова Коломийської міської Ради народних депутатів Володимир Машталер, значною мірою дозволять перекрити дорогу протекціонізму, який ще має місце при вступі до навчальних закладів.

Василь БАБУХ.

Івано-Франківська область.

Актуально

Коксохім вироблятиме бензин

На Баглійському коксохімзаводі, що у Дніпродзержинську, вирішили виробляти бензин, солярку та інші паливно-мастильні матеріали з малоефективного вугілля.

У багатьох країнах світу, приміром, у Японії і Німеччині, давно вже не обмежуються лише завезенням нафти ззовні, а й виготовляють моторне паливо з низькосортного вугілля. Такого свого, що і не спікається, і не коксується, у нас вистачає.

Це буде, по суті, нова суміжна і перспективна спеціалізація коксохімзаводу. Тим паче, що основні виробничі підготовчі потужності тут є, досить змонтувати «перегінні» апарати, щоб реалізувати задумане. Це здійснюється. Передбачається налагодити виробництво паливної продукції в обсягах, яких вистачить не тільки для міста і області.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

Релігія

Мулла звертається до банкіра

Мулла Запоріжжя Мухаррям, не витримавши довготривалого оббивання порогів місцевої влади, звернувся з листом (до речі, українською мовою) до народного депутата України від Запоріжжя Олександра Білоусенка з проханням допомогти у вирішенні питання про спорудження мечеті для мусульманської громади обласного центру, яка нараховує близько десяти тисяч чоловік. Причому, просять не грошей чи матеріалів, усе це є, просять лише виділити місце. Громада об'єднує депортоване населення (в'ятські і казанські татари.- Авт.), котре завезли в 30-ті роки на будівництво Дніпрогесу імені Леніна. «Прагнучи зберегти свою національну культуру, мову, самобутність, — йдеться у листі, — громада проявляє дисциплінованість і повну терпимість в умовах зволікання і морального напруження, яке склалося навколо цього питання. Із 15 розглянутих місць лише одне по вулиці Муравйова (біля дамби уздовж проспекту Леніна) придатне для розміщення мечеті, на інших розташовані археологічні, історичні пам'ятки, а решта — непридатні з екологічних міркувань».

Мусульмани просять директора обласного відділення акціонерного комерційного банку «Україна», а ним також є О.Білоусенко, поступитися місцем по вулиці Муравйова, де за рішенням міськвиконкому передбачається спорудження нового приміщення банку. Мулла вважає, що банк «Україна» мав би стати окрасою міста саме в центрі, ближче до готелю «Інтурист», головпоштамту, торговельних комплексів.

Олександр МИХАЙЛЮТА.

Запоріжжя.

Кримінальна хроніка

Хабар — річ дорога

Управління Служби Безпеки України по Харківській області розповсюдило таку інформацію. У липні 1992 року працівниками Управління Служби Безпеки України по Харківській області було затримано у Києві виконуючого обов'язки начальника будівельного управління Міністерства оборони України Корчмарчика Е. К., який підозрювався у корупції. З цієї справи в Харкові оперативно-слідчою групою органів безпеки та прокуратури при сприянні працівників міліції затриманий, а згодом заарештований комерційний директор харківської газети «Орієнтир» Махов В. В. Як встановлено слідством, зазначені особи здійснювали протизаконні операції щодо виділення квартир, одержували і передавали хабарі, зловживали своїм службовим становищем у корисливих цілях.

В окреме виробництво виділено справи про крадіжки в особливо великих розмірах та інші випадки корупції.

Звертають на себе увагу, говориться в заяві, організовані та поширювані в окремих засобах масової інформації тенденційні повідомлення, які не відповідають дійсності і мають на меті відвести Корчмарчика і Махова від відповідальності, вплинути на розглядання кримінальної справи в суді. У зв'язку з цим з'ясовується питання про відповідальність осіб, які поширили навмисну дезинформацію.

Вироком Судової колегії з кримінальних справ Верховного Суду України Корчмарчик і Махов визнані винними у зловживанні службовим становищем, хабарництві і засуджені до тривалих строків позбавлення волі.

Розслідування їхньої злочинної діяльності за іншими епізодами триває.

Ольга ДРОЗДОВА

Харків

ВИХІД ЗНАЙТИ НЕПРОСТО

Репортаж з кордону

Від афганського берега нас відділяло якихось 300-400 метрів, а в окремих місцях, де бурхливий Пяндж стискувався горами, — й того менше. Курною вибоїстою дорогою ми, група журналістів, направлялися в одну з «найгарячіших точок» таджицько-афганського кордону — на 11-у заставу. «Яка ж тут може бути війна?!» — мимоволі закрадався сумнів, коли бачили величаво- спокійні вершини, опалені літньою спекою. Та мирний пейзаж виявився оманливим. Ілюзії щодо цього швидко розвіялися, коли полковник О.Євсавченко несподівано різко зупинив колону й настійливо запропонував нам з відкритих вантажних машин пересісти на бетеери. «Згідно з радіоперехватом та сторона готує обстріл», — почули ми попередження.

...Цю заставу будували, розраховуючи на вічну дружбу радянського й афганського народів. Мабуть, тому в ній є щось від провінційного занедбаного обійстя — одноповерхові вибілені цегляні будинки, фруктові дерева, паркани. Окопи й бліндажі з'явилися тут порівняно недавно.

— Для таджицьких бойовиків-опозиціонерів та афганських моджахедів ми ніби кістка в горлі. Жодного дня не дають спокою, особливо після того, як розгромили сусідню 12-у заставу, — розповів старший лейтенант Джамшед Пулодов. При цьому він додав, що й прикордонники не ликом шиті, — дають відсіч належним чином. Сам він відстрілявся з міномета буквально за кілька хвилин до нашої зустрічі.

— А по кому вели вогонь?

— По моджахедах, ондечки вони засіли, на нашій території, — показав він у бік ущелини, що впритул підступила до застави. Їх там, приблизно, 200 — майже стільки ж само, скільки зараз сил на заставі.

За словами старшого лейтенанта, сюди, в тил, противник просочується з Афганістану. Переправа, як і раніше, діє в кількох кілометрах від застави, прикрити її поки що нічим. Саме в день нашого приїзду прикордонники відбили одну з висот ущелини — Красну Сопку. Бій був запеклий. Тільки бойових вертольотів тут «працювало» шість штук.

— Яка перспектива у тих, хто в ущелині?

— Аж ніякої, — сказав прикордонник. — Покладемо ми їх усіх. За три останніх місяці чоловік 50 порушників уже вибули назавжди зі строю з нашою «допомогою». Звичайно, і в нас є втрати — одного вбито, двох — поранено.

— Ми тут воюємо за інтереси Росії, — відверто сказав те, про що найчастіше побоюються говорити старші за посадою, один з рядових прикордонників. — Варто піти нам звідси, й споруда російської державності розвалиться, як картковий будиночок. Фундаменталізм охопить Башкирію, Татарстан... Щоправда, й лишатися тут також небезпечно: ми можемо втягнутися в конфлікт на кшталт афганського. Та де, скажіть, вихід?

На мій подив, на заставі я зустрів земляка — Олега Филимончука з Дніпропетровська. «Третій рік уже тут за контрактом, — розповів він. — Тільки за останній місяць кілька разів брав участь у перестрілках. Дивом вирвався живим з оточення».

На запитання, що б він порадив тим хлопцям з України, які, можливо, збираються до Таджикистану, він відповів: «Розпакувати валізи». Та сам Олег ще тут послужить: контракт є контракт.

У такій же само куряві ми поверталися назад. Перед очима весь час стояли дві маленькі сестрички чотирьох та семи років, які пригорнулися до свого батька, капітана Олега Полякова. Вони живуть просто на кордоні, за два кроки від лиха. Іншого, спокійнішого, місця для їхнього дитинства не знайшлося.

Юрій КУШКО.

Душанбе.

P.S. Коли верстався номер, стало відомо, що обстановка на таджицько-афганському кордоні залишається тривожною. В районі Пянджського прикордонного загону російські прикордонники відвернули прорив озброєної групи з території Афганістану, а в районі 5-ї застави Московського прикордонного загону покладено край спробі переправи озброєних порушників. Півтори години озброєні формування на території Афганістану вели зі стрілецької зброї безперервний вогонь по російських прикордонниках. Про це повідомив командувач прикордонних військ РФ у Таджикистані О.Чечулін.

Офіційно

Дунай — ріка не для війни

«Придунайські країни повинні запобігти діям Сербії щодо закриття судноплавства по Дунаю», — сказав днями на прес-конференції в Києві перший віце-міністр закордонних справ Австрії Вольфган Шалленберг, який перебував в Україні з робочим візитом.

Виступаючи перед журналістами, він висловив стурбованість тим, що уряд Сербії збирається повністю заборонити всі види транзитних перевезень по Дунаю.

Відшкодування збитків придунайським країнам від дотримання санкцій ООН, на думку Вольфганга Шалленберга, є нагальним завданням відповідних структур ООН. Хоча механізм відшкодування існує, але він ще ніколи не був задіяний.

Віце-міністр запевнив: Австрія повністю підтримує рішення Ради Безпеки ООН щодо Севастополя. Суверенітет України й недоторканість її кордонів повинні бути забезпечені, підкреслив гість.

У ході зустрічей Вольфганга Шалленберга з віце-прем'єр-міністром України Миколою Жулинським та першим заступником міністра закордонних справ Миколою Макаревичем обговорювались питання розвитку двостороннього співробітництва в економічній, культурній та інших сферах суспільного життя, політична ситуація в Європі, а також проблема гарантування безпечної роботи українських атомних станцій.

Фотофакт

Як акт державної зрілості було розцінено багатьма країнами світу рішення Верховної Ради України направити до колишньої Югославії український миротворчий батальйон. Хлопцям випало нести службу, без перебільшення, в епіцентрі воєнних дій — у районі столиці Боснії Сараєва. Україна у цьому випадку може слугувати прикладом для європейських держав із столітнім досвідом демократичного правління, як, скажімо, Швейцарська Конфедерація, бо лише нещодавно Національна Рада Федерального зібрання Швейцарії прийняла рішення про формування швейцарського контингенту «блакитних касок» для участі у миротворчих операціях Об'єднаних Націй. Однак батальйон чисельністю 600 чоловік направлятиметься лише туди, де вже досягнута угода про припинення вогню. Перша така акція запланована на 1995 рік. А поки що, як бачимо на знімку, швейцарські вояки тренуються.

Фото ІТАР-ТАРС.

Лист до редакції

Слухаючи «Московию» у Москві

Багатомільйонна українська діаспора в Російській Федерації, не маючи власних засобів інформації, змушена задовольнятися тим, що подають їй російські радіо, телебачення, преса.

Проблема полягає, однак, у тому, що під гаслом свободи слова і друку в РФ зумисно чи не зумисно провокується ворожнеча між народами, які населяють цю країну. Складається враження, що ця держава та її офіційні структури чужі або ворожі неросійським народам. На мою думку, таке зловживання засобами масової інформації, часто з подачі офіційних структур, неприпустиме в засобах масової інформації, фінансованих державою.

Коли у програмах державного телебачення «Московия» або, наприклад, «Русский клуб» систематично ображаються глави держав СНД устами гостей програми, а часом і ведучими, то постає питання: чи не є це офіційною політикою і самої держави?

Ми, українці, практично позбавлені об'єктивної інформації про Україну. Хіба радісні реляції російських засобів масової інформації про страйк в Україні або скупі повідомлення про позицію України щодо питання розміщеної там ядерної зброї дають хоча б часткове уявлення про життя в країні? І річ тут не в тому, платить чи не платить Україна теле- або радіокомпанії, а в тому, що багатомільйонна українська діаспора робить у національний продукт РФ достатній вклад, щоб мати право одержати від цієї держави кошти і на задоволення того, що одержують вихідці з Росії від Української держави.

В. КАРНАУХОВ.

Москва.

І таке трапляється

Валютники змінили «професію» і... попалися

Зухвалий виклик кинули злочинці правоохоронним органам в Бішкеку. Проникнувши вночі до приміщення одного з підрозділів у боротьбі з економічною злочинністю та корупцією, вони зламали сейф і викрали значну суму конфіскованих сомів, карбованців та доларів.

Міліція прийняла виклик, і в триденний термін злодіїв було затримано. Це були давні «клієнти» — два валютні махінатори, яких кілька днів тому оштрафували на значну суму співробітники цього ж управління.

Євген ДЕНИСЕНКО.

Бішкек.

Експрес-інформація

Ні туди, ні сюди

Рішення дозволити І. Дем"янюку тимчасово перебувати в Україні прийнято компетентними органами нашої держави.

Втім, як повідомив у своїй заяві посол України в Ізраїлі Ю.Щербак, йдеться не про надання притулку і не про «запрошення України», а про тимчасове перебування протягом місяця на приватне запрошення адвоката Ю. Айвазяна. При цьому, наголосив посол, в разі приїзду І.Дем"янюка і за наявності достатніх підстав проти нього буде порушено кримінальну справу й проведено необхідні слідчі дії.

Тим часом радіо «Свобода» повідомило, що апеляційний суд м. Цінціннаті постановив: І.Дем"янюку американський уряд має дозволити в"їзд до США, де він може перебувати до завершення розслідування обставин його депортації 1986 року.

Одначе невідомо, чи приїде І.Дем"янюк до України чи США. Адже Верховний суд Ізраїлю відхилив його прохання про прискорену депортацію в Україну.

Ізраїльська прокуратура ще протягом десяти днів розглядатиме нові звинувачення проти І.Дем"янюка у військових злочинах.

Дипломатів готуватимуть у Києві

Систему заходів щодо втілення в життя «Основних напрямів зовнішньої політики України», як ми вже повідомляли, розглядали 30 липня учасники розширеної колегії Міністерства закордонних справ України. У її роботі взяли участь Президент Л.Кравчук, Прем'єр- міністр Л.Кучма і перший заступник Голови Верховної Ради В.Дурдинець. Саме підсумкам наради було присвячено брифінг у МЗС України, що відбувся у вівторок.

Перший заступник міністра закордонних справ України Микола Макаревич поінформував журналістів, що учасники наради вирішили доручити МЗС України координувати діяльність усіх міністерств та установ, причетних до зовнішньополітичної діяльності. Мета — проводити послідовну політику захисту національних інтересів України в політичній, економічній та військовій сферах.

Зважаючи на те, що до проголошення незалежності наша держава не проводила власної зовнішньої політики і взагалі бракує досвідчених дипломатів, члени колегії вирішили заснувати дипломатичну академію.

М.Макаревич підкреслив: велику увагу на засіданні приділено й питанням створення чіткої системи механізмів виконання вже укладених договорів та угод з іншими державами.

Не обминули увагою дипломати і урядовці також проблему інформаційного вакууму, в якому опинилася Україна. Учасники наради схвалили ідею створення і розбудови зарубіжної кореспондентської мережі, яка б інформувала і пропагувала досягнення нашої держави.

Крок до співробітництва

Чернігівщину відвідала делегація депутатів Всекитайських зборів народних представників на чолі з членом постійного комітету Ян Чхенья.

У приміщенні обласної Ради китайських гостей привітали і ознайомили з соціально-економічною ситуацією в області голова облради Олександр Лисенко, глава облдержадміністрації Валентин Мельничук, голова міськради Віталій Косих.

Депутати відвідали камвольно-суконний комбінат, історичні пам'ятки Чернігова та Придесення. Як зазначив Ян Чхенья, цей візит стане передумовою для встановлення тісніших ділових контактів між двома країнами

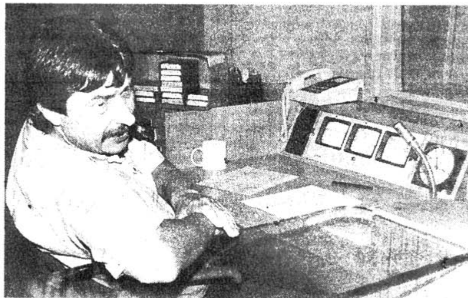
За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

УСІ МИТЦІ СПІШАТЬ НА ЗАХІД...

Але райдужні сподівання зробити собі ім'я й заробити гроші швидко розвіюються. Бо ніхто українських художників там не знає і не чекає

Діаспора

Наш співрозмовник — автор і ведучий програми «Нотатки з мистецтва» українського відділу радіо «Голос Америки», президент нової благодійної організації «Ukraine Aid, Inc.» скульптор Ярема ГАРАБАЧ.

— Яремо, твоя мистецька програма незвичайна: менше за все в ній йдеться «про високе»...

— Зате частіше — про такі буденні речі, як гроші, умови партнерства, про те, як укладати договори, і таке інше... Так, я обрав дуже «земну» тематику — бізнесові аспекти мистецтва, бо впевнений, що зараз це найпотрібніше слухачам. Річ у тому, що сьогоднішня економічна ситуація в Україні, м'яко кажучи, не сприяє нормальній роботі митців. Тож тільки ділове тверезо-практичне ставлення до справи допоможе їм вижити. А такого досвіду українським художникам поки що бракує — мабуть, через те, що до останнього часу вони не мали можливості самостійно вести свої справи. Всім «опікувалися» творчі спілки. Наївність, непрактичність, невміння себе захистити — такі риси українські митці часто виявляють у справах бізнесу. Знаю безліч випадків, коли до художника приходить представник якогось кооперативу, спільного підприємства чи навіть іноземної фірми, обіцяє золоті гори, забирає картини — і тільки його й бачили. Художник має знати, як перевірити надійність людини, що пропонує свої послуги в продажу картин чи організації виставки, як правильно, юридичною мовою укласти договір, який відсоток комісійного варто платити й таке інше... Оті всі тонкощі, без знання яких різні шахраї обдурюватимуть художника наліво й направо. Особливо потрібна така інформація тим, хто шукає можливостей продавати свої роботи на Заході.

— От якби видати книжку твоїх порад й розповсюдити в Україні...

— Що було б справді корисно — це видати нормативні документи, які регулюють стосунки між митцем і можливими бізнесовими партнерами. Якби який журнал чи газета, що їх читають митці, зголосилися надрукувати такі матеріали, я б їх радо надіслав. Було б добре супроводити таку публікацію коментарем відомого українського юриста...

— Сьогодні багато українських митців прагне «вирватися» на Захід. Що там на них чекає?

— Більшість зіткнеться з великими труднощами й невиправданими надіями. Під час своїх поїздок на Україну і спілкування з колегами помітив: часто вони мають не зовсім точні уявлення про Захід. Думають, що там тільки чекають на їхні роботи. Насправді ж продати картину, скажімо, в Америці дуже важко. Пройшли часи, коли все, що потрапляло сюди з колишнього Радянського Союзу, сприймалося — й оцінювалося — як щось рідкісне, екзотичне. Тепер тільки найкращі з найкращих матимуть успіх. До речі, якщо художник має успіх в Україні, це ще не означає, що його купуватимуть і тут: різні смаки... І ще: якщо вдалося добре продати кілька картин чи взяти участь у престижній виставці, це не є гарантією, що все піде добре надалі. Заходові все скоро набридає... Зрозумійте мене правильно, я не проти того, щоб українські митці їхали на Захід, робили собі тут ім'я, заробляли гроші. Навпаки, чим більше людей з України — не тільки митців — матиме можливість набути західного досвіду й «привезти» його потім додому — тим краще! Я тільки намагаюся попередити : Захід не такий ідеальний, яким він виглядає «звідти».

— Я впевнена: тобі не завжди вірять. Думають: то він нас просто лякає. Чи: йому добре казати — він там. Хай би нашим життям пожив, тоді б не казав, що в Америці тяжко...

— Абсолютно так! Я вже це знаю і в передачі — а я весь час до цієї теми повертаюсь — намагаюся не сам говорити про такі речі, а надавати слово українським художникам, які приїжджають до США на довгий чи короткий час. «Своїм» швидше повірять. Про власний «американський» досвід в передачі розповідали Іван Марчук, що працює в Нью-Йорку вже кілька років, Любомир Медвідь — він приїжджав з виставкою лише на кілька місяців, Олександр Гуненко, який живе в США вже 40 років і нещодавно зорганізував серйозну виставку українських художників в Йєльському університеті, багато інших...

— Ти маєш ще одне «джерело інформації» — власний досвід художника.

— Тож можу запевнити: не тільки приїжджим українським митцям нелегко ведеться у США, а й своїм, місцевим. Взагалі на Заході вижити з самого мистецтва дуже тяжко, а в Америці особливо. Дев'яносто відсотків художників вимушені працювати ще на якійсь роботі — інакше не витримаєш матеріально. Це сумно, але це так... Щодо «власного досвіду»: ким тільки не працював протягом свого життя. В одній фірмі дахи ремонтував, майже рік суперінтендантом був — за невелику платню й безкоштовне помешкання. Потім лаборантом працював в одній хімічній фірмі. Ще пізніше зайнявся бізнесом — мав свою галерею, виставляв роботи інших художників. Все це — паралельно із заняттям скульптурою.

— Чула, що частина твоїх робіт — української тематики. Які це роботи і де вони знаходяться?

— Статуя Пресвятої Богородиці — у Франції, на території українського центру міста Маквільє. Барельєф Патріарха Йосипа Сліпого — тут, в Америці, в церкві Св. Покрови міста Парма штату Огайо. Взагалі кажучи, ці роботи для мене не характерні: вони виконані в реалістичній манері, а я — абстракціоніст.

— А чому саме абстракціонізм? Як до нього прийшов?

— Я мав добру академічну науку — вчився в академіях мистецтв Мюнхена і Рима. Але ще студентом відчув, що реалістичних засобів відображення мені недостатньо... Абстракціонізм для мене — можливість виразити не зовнішність, а саму сутність. Наприклад, серія «Балет» — одна з останніх — це спроба виразити сутність танцю, коли тіла вже не видно, коли тіло начебто «розчиняється» в русі... Звичайно, то марна справа, описувати скульптуру словами.

Багато спостерігав, перш ніж почав працювати над цією серією. Кожен вечір ходив на репетиції до балетної школи. Тобто — ідеї абстрактного мистецтва — з життя, з самої природи, що є найкращим вчителем для митця.

Ось зайшла мова про природу — і я знову згадав свої поїздки в Україну. Ось де — найгарніша природа в цілому світі. І в природі нашого краю — витоки талановитості нашого народу, коли люди поколіннями живуть серед такої краси, стають творцями. А творці за своєю сутністю — не політики. Творці — добрі люди. Люди, що жили на Україні, ніколи не прагнули володіти. Вони були, мабуть, аж занадто добрі й безтурботні, тому й ставалося в нашій історії те, що ставалося. Але тепер Україна починає нову еру в своїй історії. І треба вже буде комбінувати доброту й творчість — з діловим підходом до життя, із вмінням правильно оцінювати реальність і, якщо треба, себе захищати.

— Ти народився в Мюнхені, все життя прожив на Заході. Хіба не дивно, що почуваєшся тільки й тільки українцем?

— Для мене це завжди було абсолютно природним. Ніколи не мав так званої кризи ідентичності, ніколи не сумнівався, хто я є. Перша мова — українська, поки до школи не пішов, німецької не знав зовсім. Потім до української недільної школи ходив. У Мюнхені була велика українська громада, тобто було багато можливостей для спілкування. Навіть мій перший вчитель у мистецтві був українцем — відомий український скульптор Григорій Крук. А головне, мабуть, вплив батьків, які, хоч і були змушені залишити рідну Галичину, ніколи не забували України. До речі, ані вони, ані я ніколи не мали німецького громадянства. В паспорті було написано: «чужинець без батьківщини». Знали, що формально західнонімецькі еміграційні служби мали рацію, формулюючи так наш статус, адже й справді — не було за тих часів на карті світу країни з назвою «Україна». І все ж таки завжди почували, що Батьківщина в нас є, і навіть що рано чи пізно ми до неї повернемось. Але до першої моєї поїздки в Україну — в 1990 році — було ще далеко. Мало не півсвіту об'їздив, перш ніж потрапив туди. І — уяви собі — всюди зустрічав українців. Навіть на Афоні — в монастирі святого Пантелеймона — було багато українців-монахів, і вони розмовляли між собою рідною мовою.

— А як вічний мандрівник Ярема Гарабач став громадянином США з посадою в державному інформаційному агентстві?

— Коли приїжджав до Америки, ще студентом, на вакації, а потім — подорожувати, ніколи не думав, що колись тут залишуся жити. Може, тому, що американська культура особлива, не все в ній сприйнятне європейцеві. Але одного літа абсолютно випадково потрапив до пластунів — попросили попрацювати тимчасово вихователем — і зустрів там Зоряну. Зірчині батьки, як і мої, з Галичини. А вона, як і я, народилася, коли її батьки вже емігрували з України. Зірка виросла в Клівленді, що в штаті Огайо. Там ми з нею і жили багато років, коли побралися. Там дочки наші народилися — Арета й Зіня.

Займався я в Клівленді бізнесом — як уже розповідав, мав свою галерею, аж поки не запропонували роботу в «Голосі Америки», і ми переїхали до Вашингтону. А свою фірму — «Ukrainian Contemporary Art»— маю і нині , час від часу організовую виставки українських художників. Робота в «Голосі» «з'їдає» багато часу, адже я там — не тільки автор і ведучий власної програми, а й головним чином продюсер, відповідаю за технічний перебіг програми. Забирає багато часу і робота в благодійній організації, яка збирає кошти для допомоги Україні. Цю свою роботу, власне, вважаю тепер чи не найважливішою.

— Як виникла ідея створити «Ukraine Aid»?

— Власне кажучи, ідея належить не мені, я тільки вирішив продовжити справу, що вже її кілька років робить мій брат Степан, який живе у Мюнхені. Але все по порядку. Кілька років тому, а точніше в 1990-му, Степан прочитав в газеті статтю про те, як Баварський Червоний Хрест зробив невдалу спробу надати гуманітарну допомогу Україні: його представників там чи то обікрали, чи то обдурили. Брат, хоч і виріс у Німеччині, але на Україні бував багато разів, мав там добрі контакти з людьми. Отож пішов він до Червоного Хреста й сказав: «Я вам допоможу». Друга поїздка виявилась успішною. Через деякий час Степан покинув добре оплачувану роботу — він працював учителем — і повністю зайнявся доброчинністю. Тепер кожного кварталу їде в Україну з вантажами. Німці спрямували свою допомогу в одну область — Івано-Франківську. Обладнали всім необхідним кілька дитячих лікарень. Загалом допомоги вже надано на мільйони німецьких марок.

Але збір коштів в одній окремій місцевості не може тривати безкінечно. Тому ми вирішили: треба розширити сферу діяльності організації, застосовуючи набутий досвід, перевірені контакти й добре розвинену систему розподілу допомоги. Так і виникла «Ukraine Aid», що діятиме переважно в США, але по можливості також в Канаді та в Австралії. В англо- і україномовних виданнях цих країн вже опублікована інформація про нову добродійну організацію та прохання надсилати допомогу. Все, що буде одержано (ліки, обладнання, харчі й таке інше), буде перевезено до Мюнхена, а звідти Червоним Хрестом — до України.

— З точки зору президента «Ukraine Aid», якої допомоги Україна потребує найбільше?

— Очевидно, медичної. В Івано-Франківську — бачив на власні очі — інкубаторів для новонароджених декілька на всю область, респіратор — один на цілу лікарню. Тобто, якщо його потребує кілька малюків — врятувати можна тільки одного. Західна людина якщо побачить — не повірить. При мені в лікарні не було анестезії... Що там казати — трагедія...

Складне запитання: чого Україна потребує більше? Всього не вистачає — ліків, харчів, одягу... Захід допомагав і буде допомагати — безсумнівно. Але сама тільки матеріальна допомога становища докорінно не змінить. Важливіше зараз — навчити, тобто — передати спеціалістам на Україні необхідну інформацію та досвід. Недавно поїхали в Україну добровольці з «Корпусу миру» — лікарі, фермери, будівельники... Житимуть там довший час, вчитимуть. Дуже важлива акція. Але я б сказав, що й це — не найкращий вихід. Тобто добровільні організації можуть допомогти тільки до якоїсь міри. А найкращий, наскільки я розумію, вихід для економіки країни — створити умови, щоб іноземні підприємці почали співпрацювати на серйозних, довготривалих засадах, щоб не боялися вкладати капітал. Тільки тоді Україна почне відроджуватись.

— Чи допускаєш для себе можливість переїхати в майбутньому в Україну?

— Я думками весь час там. Знаю, що звідти моє коріння, тож саме там мені треба жити й дітей ростити. І впевнений, що так воно й буде. От тільки треба спочатку добре налагодити роботу моїх двох фірм, бізнесової («Ukrainian Contemporary Art») та благодійної («Ukraine Aid»), бо не їхати ж на Батьківщину з порожніми руками.

Бесіду вела Зоя ТЕРЕШКОВА.

Вашингтон.

На знімках: Ярема Гарабач у студії «Голосу Америки»; роботи українського митця — рельєф з бронзи «Патріарх Йосип Сліпий» і «Жінка».

Фото автора.

Віце-прем'єр-міністр України М. ЖУЛИНСЬКИЙ:

«ПРО ПОРЯДОК МИ ТІЛЬКИ ГОВОРИМО»

Наша газета уже писала про нечистоплотні махінації керівництва республіканського консультативно-діагностичного Центру матері і дитини, коли, шукаючи собі легких грошей у комерційних структурах, воно ледь не викинуло на вулицю дітей, які там лікуються. Переважна більшість пацієнтів — жертви аварії на Чорнобильській АЕС.

Редакція обіцяла продовжити журналістське розслідування цього ганебного факту. На щастя, Постійна комісія Верховної Ради України з питань здоров'я людини, уряд України зреагували на цей факт настільки швидко і результативно, що нам залишилося, як кажуть, тільки фіксувати події.

Отже: Постійна комісія після детального розслідування прийшла до висновку, що спроби керівництва консультативно-діагностичного центру роздати комерційним структурам прекрасне сучасне медичне приміщення — незаконні. Було також рішуче засуджено дії Міністерства охорони здоров'я, яке так чи інакше сприяло «комерсантам» від медицини. Уряд України прийняв рішення заборонити передачу приміщень Центру будь-яким структурам і звільнити з посад тих, хто був замішаний у махінаціях.

У цій історії з усією рішучістю діяв віце-прем'єр-міністр України Микола Жулинський, до якого, зрештою, стікалися скарги колективу Центру, батьків хворих дітей, приходили люди з проханням не залишити без підтримки і захисту постраждалих від аварії.

Отже, ми попросили Миколу Жулинського більш детально прокоментувати події, що розгорнулися навколо Центру, розповісти читачам, чим же закінчилась вся ця історія.

— Поки я не одержав результатів ревізії фінансово-господарської діяльності консультативно - діагностичного Центру матері і дитини,— сказав Микола Григорович, — не міг навіть уявити, що можна так безкарно і свавільно вести себе в установі, яка належить державі, зрештою, усьому народові. Найбільше мене обурило те, що ту «діяльність» здійснював головний лікар Центру А. Неронов — людина, яка дозволила собі грубі порушення штатно-кошторисної та фінансової дисципліни, здійснювала очевидне марнотратство бюджетних коштів, що належали дітям. І в цей час Міністерство охорони здоров'я крізь пальці дивилося на дії головного лікаря. Не знаю — свідомо це робилося чи ні, але хіба можна було чекати аж до перевірки Міністерства фінансів і сидіти спокійно, знаючи, що надходять колективні скарги працівників Центру, сигнали від окремих людей? Тож зрозуміло, що головний лікар Неронов почував себе удільним князьком.

Я не торкаюся морального обличчя цієї людини, але коли справа стосується державних інтересів, авторитету такого дорогого для нас Центру матері і дитини і зв'язаних з ним серйозних порушень, думаю, що на тій одній перевірці, за якою послідувало звільнення за власним бажанням Неронова, ставити крапку не можна.

Ось подивіться, які переді мною матеріали. Головний контролер-ревізор по Києву на 45 сторінках матеріалу розкриває факт за фактом зловживання і порушення Неронова. Нестача матеріальних цінностей. Необгрунтоване введення в штатний розклад 40 посад з річним фондом заробітної плати на 5 мільйонів 902 тисячі карбованців. Незаконне вилучення з обороту бюджетних коштів, асигнованих на утримання Центру. Це вважалось комерційною діяльністю. Ясна річ, усім сьогодні важко. Не вистачає коштів і в Центрі, але як вони добувалися? І чи добувалися законним шляхом? Для прикладу: Центр матері та дитини реалізував різним комерційним структурам основних засобів на 239,5 тис. крб., безкоштовно передав майна і цінної медапаратури на 194,4 тис. крб. (за цінами 1991—1992 рр.), але отримані від реалізації кошти в бюджет Центру не поступали, а надходили на його поточний рахунок. Внаслідок цих та інших реалізацій в бюджет недоперераховано 246268 крб. Сам Неронов всупереч діючому законодавству займав у 1992 році дві керівні посади — був, крім основної роботи, директором малого підприємства «Комета». Потім він мав ще дві посади по сумісництву: лікар-методист на 0,5 ставки в своєму ж Центрі і в територіальному медичному об'єднанні Шевченківського району також 0,5 ставки лікаря-консультанта. І виявляється, що графіки роботи по сумісництву збігаються у часі. Правда, протягом лише 3 місяців.

Було зафіксовано також грубі порушення у використанні автотранспорту, паливно-мастильних матеріалів, безконтрольність сплати коштів Центру за оренду приміщень комерційними структурами. А здавалося в оренду аж 1382,4 кв. м. нежитлових приміщень — це майже дев'ять процентів від усієї площі Центру. Орендувалися й автомобілі, гараж (до речі, тут не в кращому світлі виступає Міжнародна організація «Союз-Чорнобиль». Правда, надавалася й гуманітарна допомога Центрові, але бухгалтерський облік цього не фіксує. Цікаво, чому така безконтрольність була можливою? А він, Неронов, у пояснювальній записці по суті відписується, аргументи його непереконливі, в них «прочитується» оця тривожна, пануюча в суспільстві безкарність. Якщо ми так будемо і далі господарювати, то я не уявляю, яке ж може бути довір'я до влади, Закону і де ж тоді контроль, відповідальність, які сьогодні вкрай потрібні. Ми тільки й говоримо, що в державі повинен бути порядок, господарська й фінансова особиста відповідальність керівника, справедливість, а насправді бачимо інше.

Я не буду далі перераховувати усі ці порушення, які встановила ревізія, але вважаю, що ми повинні дуже уважно поставитися до принципів керівництва такого р[illegible]ду установами, вивчити, [illegible]яснити, чому творилися такі зловживання і хто повинен нести відповідальність. Один лише Неронов? То де ж гарантія, що не повториться те, що було раніше?

До речі, офіційної реакції Міністерства охорони здоров'я на результати перевірки й досі немає. А хто як не його працівники давали згоду на оренду приміщень Центру стороннім організаціям? Під документами ясно стоять підписи перших керівників міністерства. Треба вивчити, на яких умовах давалася ця оренда і зробити відповідні принципові висновки.

Спорт

Футбол

НАПЕРЕДОДНІ ТРЕТЬОГО СТАРТУ

Наступної неділі має пройти перший тур третього національного чемпіонату України з футболу серед клубів вищої ліги. Наша розмова — з віце-президентом Федерації футболу країни Євгеном КОТЕЛЬНИКОВИМ

— Футболісти ще не вийшли на поля, а пристрасті довкола турніру вирують. Повідомлення в газетах, по радіо й телебаченню нагадують ледь не фронтові зведення. Маю на увазі ситуацію, яка виникла в київському «Динамо». Та й розширення ліги до 18 клубів дістало неоднакову оцінку. Більше того, велика група тренерів і президентів, причому не останніх клубів, погрожує бойкотом чемпіонату. Який ваш прогноз щодо розвитку подій?

— Стосовно заяви тренерів, надрукованої у газеті, то це ще не офіційний документ. Тільки регламент чемпіонату наш закон. Що ж, він передбачає й різні санкції відносно порушників. Про «Динамо» (Київ) висловлю суто власне бачення проблеми. Насамперед усі разом ми маємо зберегти цю команду з таким гордим і славним ім'ям, яку поважає весь футбольний світ. Для федерації дуже важливо, щоб наш флагман мав нормальні умови для тренувань і виступів. За умов, що склалися, важко передбачити фінал протистояння. Як на мене, свого часу керівництво нинішнього ФК «Динамо» десь втратило відчуття реальності. Звідси й усі проблеми.

Повторюю: головне для нас — збереження команди. Гадаю, що болільники, які дивитимуться матч першого туру чемпіонату «Динамо» (Київ) — «Карпати» (Львів), залишаться задоволеними поєдинком.

— Євгене Петровичу, а чи збережеться цикличність у чемпіонаті у зв'язку зі збільшенням числа учасників?

— Хочу запевнити усіх прихильників футболу, фахівців, тренерів, що тижневі цикли у вищій лізі збережуться. До речі, головний тренер національної збірної Олег Базилевич не має претензій до нинішнього календаря. (Справді, Олег Петрович сказав мені, що з таким календарем у нинішній ситуації можна погодитись, але не з кількістю учасників — вісімнадцять. До того ж наступного року, коли національна збірна гратиме офіційні відбіркові матчі, знадобляться суттєві корективи й до календаря.— В. Б.).

— Якщо вже мова зайшла про національну збірну, то чи зустрічатиметься вона з кимось до кінця нинішнього року?

— Суперників знайти важко, бо більшість країн входить до орбіти змагань чемпіонатів світу та Європи. Ми ж поки що на узбіччі. Лише в грудні буде проведено жеребкування груп відбіркового циклу наступного чемпіонату континенту, участь в якому вперше візьме Україна. Але, як відомо, нашій збірній конче потрібна ігрова практика. Отож, плануємо взяти участь у великому міжнародному турнірі в США (листопад). А в грудні наші футболісти проведуть товариський матч-відповідь в Ізраїлі.

— Поясніть, будь ласка, ситуацію з переходом до московського «Спартака» воротаря збірної України, харків'янина Олександра Помазуна.

— «Металіст» відпустив свого голкіпера до Москви, але 21 червня Помазун, якщо пам'ятаєте, не прибув до національної збірної, яка вирушала до Хорватії. За це ми дискваліфікували його на п'ять матчів, котрі він мав пропустити в третьому чемпіонаті України. І от цей перехід. Ми домовилися зі «Спартаком», що Олександр пропустить згадану кількість матчів у російському чемпіонаті. Тим більше, що цього вимагають правила ФІФА. Отже, Помазун став спартаківцем, але обов'язково виступатиме за національну збірну України.

— Так само, як і Никифоров, який свого часу перейшов до того ж «Спартака» з «Чорноморця», а потім і в збірній Росії під крилом у Садиріна опинився?

— Розумію вашу іронію. Никифоров дав письмове зобов'язання грати за Україну. Цей пункт є і в домовленості зі «Спартаком». Він давав гарантію, що відпускатиме цього гравця на матчі нашої національної команди. До нас дійшли чутки, що Колосков через ФІФА якось добивається дозволу виступати за команду Росії гравцям з інших країн, які не брали участі у відбіркових матчах чемпіонатів світу та Європи. Так було і з П'ятницьким з Узбекистану. Але ми зробили запити до ФФ Росії та ФІФА відносно Никифорова. Будемо наполягати на своєму.

— І останнє запитання. Хто, на вашу думку, задаватиме тон у третьому чемпіонаті?

— Сподіваюся, що окрім «Динамо» і «Дніпра», це будуть «Карпати», «Чорноморець», «Шахтар». Але це не затверджений кимось список фаворитів. Боронь Боже! Життя завжди вносить свої корективи...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

КРИМІНАЛЬНИЙ ТИЖДЕНЬ

(За пов'домленнями чергової частини МВС України)

Протягом минулого тижня до МВС України надійшло 316 повідомлень про найбільш тяжкі злочини. Серед них: [illegible] вбивств (розкрито по гарячих слідах 51); 38 тяжких тілесних ушкоджень (розкрито 31); 51 зґвалтування (розкрито 42); 48 розбоїв (розкрито 25); 66 пограбувань (розкрито 33), та інші.

ЇХАЛИ НАШІ ДО КРАКОВА

Співробітниками МВС України спільно з поліцією Польщі у Кракові затримано злочинну групу з 4 громадян України, які займалися крадіжками і збутом за кордон автомашин. У затриманих вилучено двоє «Жигулів», що незабаром будуть передані їх власникам у Керчі.

«РОЗБІРКА» ДИРЕКТОРІВ

У Донецьку четверо невідомих зайшли до магазину малого підприємства «Алюда» і, погрожуючи зброєю, зв'язали директора гр. С. Після чого машина, на якій здійснили свій вояж невідомі, була затримана співробітниками міліції, а через деякий час звільнено і викраденого, побитого директора. Як видно з кримінальної справи, затримані злочинці — теж директори малих підприємств міста. Вони таким чином вирішували свої «фінансові» проблеми, вимагаючи дві тисячі доларів США і 5 мільйонів карбованців у директора «Алюди», який нібито їм заборгував.

НЕРВИ НЕ ВИТРИМАЛИ...

28 липня невідомий пасажир, не дочікуючись перевірки, залишив під стільцем у міжнародному секторі аеропорту Бориспіль (Київська область) бойову гранату Ф-1. Завдяки пильності вона знешкоджена співробітниками міліції.

Цього ж дня в одному з пивбарів Очакова Миколаївської області стався вибух. Співробітниками міліції встановлено, що вибух стався внаслідок необережного поводження бармена громадянина А. з гранатою РГД-42, яку він тримав на робочому місці. Навіщо? На це запитання бармен відповідь уже не дасть.

ЗОЛОТО КУПУЮТЬ НА «ПАТЕНТІ»!

У Києві співробітниками міліції затримано громадянина Росії С., у якого вилучено злиток золота вагою 223,2 грама. Затриманий пояснив, що золото він купив на ринку «Патент» у невідомого. Якщо справи так підуть і далі, то золото, мабуть, скоро можна буде купувати з рук на зупинках громадського транспорту, як талони. Звісно, якщо є валюта.

Станіслав КОЛДУНЕНКО,
начальник прес-центру МВС України.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ з 4 січня 1991 року.

Перший заступник головного редактора А. ГОРЛОВ.
Редколегія: С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в. о. заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Загальний тираж 800.040

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 0311147.

1, 4, 5, 6 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».